

רגעים מאושרים-

כפי שכתבתי בהתחלה הן ילדותי והן נעורי, שהתגבשו בהקמה והפעלת תנועת הנוער "דרור" בברזיל היו מאושרים. כך, ללא כל ספקות, נכנסתי לקבוץ-הכשרה "עין דורות", בז'ונדיאי שבסאו-פאולו וכך הכנתי את עצמי לעליה לארץ. כאשר ביום הגעתי לחופי חיפה, בשחר ה-26.4.1951, התחלתי לראות את הרי הכרמל, לבי עלז והרגשתי שאני מגשים חלום. הגעתי לקבוץ מפלסים, בשער הנגב, הקבוץ הראשון הלטינואמריקאי והתחלתי את חיי הקיבוציים בשמחה. כפי שכבר כתבתי החלטנו לעזוב ולקבל הכשרה בקבוץ ותיק, על מנת לרכוש ניסיון, ללמוד ולדבר עברית, ולא להישאר, מבחינה זו ב"גטו" דובר ספרדית או פורטוגזית.

הגענו לקבוץ אפיקים ויום גיוסנו לצבא ב-14.11.1951 הפך לגבינו יום חג והרגשנו שנוכל לשרת את המדינה ולהתכונן, מבחינה צבאית, לחיינו העתידיים בישוב-ספר. כאשר החלטנו, ב-1954, להשלים את קבוץ ברור-חיל, הוצבנו שם, בהתחלה, במסגרת הנח"ל כשרות ללא תשלום. שם, ב-1956 התחתנתי, אחרי שחזרתי מהשליחות ממנה הבאתי נערים ונערות במסגרת עליית הנוער מברזיל לקבוץ.

בכל מסכת חיי לרגע לא הייתה לי חרטה על הצטרפותי לתנועת הנוער בגולה ולא על החלטתי לעלות ארצה או על 10 שנות חיי בקבוץ. גם בחיי העירוניים נהניתי מעבודתי אשר כולה הקדשתי ליצירה והרחבת הקשר בין הארץ למדינות העולם. כך זכיתי להכיר מנהיגי מדינות, במיוחד מהעולם הסוציאליסטי.

מעל לכל, אוכל לומר בפה מלא שהרגעים המאושרים באמת היו בעת נישואי ולידת ילדי: ניר בבית-חולים "הדסה" בירושלים, עינת בקליניקה סנטה ריטה בקוסטה ריקה וניצן בבית-חולים ביילינסון בפתח-תקווה. רגעים מאושרים אלו חזרו כאשר הילדים התחתנו והפכו אותנו לסבא וסבתא בעת לידתם של מאי, מעין ועופרי (לעינת) ואגם ושי (לניר).